

กฎแห่งกรรม
เล่มที่ 7 ภาค กฎแห่งกรรม

เรื่อง ประสบการณ์การไปบำเพ็ญกุศลที่วัดอัมพวัน
โดย วิเชียร บุนนาค

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี
หลวงพ่ोजรัญ จิตรมุนี

คณะผู้จัดทำ <http://www.jarun.org/contact-webmaster.html>
หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เล่มนี้จัดทำเพื่อเผยแพร่เป็นธรรมทานเพื่ออุทิศส่วนกุศล
ให้แก่ บรรพบุรุษ บิดา มารดา ญาติสนิท มิตรสหาย
ผู้มีพระคุณ ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ เจ้ากรรมนายเวรทุกภพ ทุกชาติ

ประสมการณ์การไปบำเพ็ญกุศลที่วัดอัมพวัน วิเชียร บุนนาค

ข้าพเจ้าเดินทางจากบ้าน จ.ขอนแก่นไปวัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี ตามคำแนะนำของท่านอาจารย์บุญส่ง ออกจากบ้าน ๒๑.๓๐ น. มาตามเส้นทางบ้านไผ่ - ชนบท - มัญจาคีรี - ชองสามหมอก - แก้งค้อ อีกรประมาณ ๒๐ กม. จะถึงชัยภูมิ ไฟหนารถเกิดดับไปเฉย ๆ จอดรถข้างทาง อาศัยไฟฉายเล็กที่นำมาด้วย เปิดฝากระโปรงรถยนต์ก็ไม่รู้ว่าเป็นอะไร เพราะผู้ที่ร่วมเดินทางไปผู้ชาย ๔ ผู้หญิง ๑ ขับรถเป็นทุกคน แต่ดูเครื่องไม่เป็นสักคน จอดรถอยู่ประมาณ ๒๐ นาที เลยให้ลองสตาร์ทรถดูใหม่ ลองไฟก็ติดดี จึงขับเรื่อยมา ไฟหน้า ไฟตา - ไฟสูง ติด ๆ ดับ ๆ มาตลอดจนถึงชัยภูมิ แวะร้านข้าวต้ม ๒๔ น. เศษแล้ว ในใจผมคิดว่าเราจะไม่มีปัญหาสาธาณ กินข้าวต้มแล้ว ถ้าวางไฟไม่ติดใช้ไม่ได้ก็จะกลับ ตอนนั้น **ในใจผมคิดคนเดียว และคิดกราบไปถึงหลวงพ่ใหญ่ วัดอัมพวัน ว่า ถ้าบุญผมจะได้ไปกราบหลวงพ่ใหญ่ที่ จ.สิงห์บุรี ก็ขอให้รถยนต์มีไฟหนารถติดอก อย่ายให้การเดินทางมีอุปสรรคใด ๆ เลย**

เมื่ออธิษฐานในใจแล้ว ก่อนจะเดินทาง ข้าพเจ้าตั้งใจไว้ว่า ถ้าวางรถไม่เรียบร้อยก็จะส่งเดินทางกลับขอนแก่น แต่เมื่อทดลองเครื่องเปิดไฟรถยนต์ ทั้งไฟใกล้ - ไฟไกล - ไฟหรี ก็ยังไม่ติดเท่าเก่า ตอนนั้นผมเลยได้ไปจับ ๆ คล่า ๆ ตรงสายไฟรวม ตรงสวิทช์ไฟรถยนต์ ได้ตั้งเอาเศษสาลีเบาะรถจะจกหนึ่งประมาณก้อนเท่าหัวแม่มือ แล้วทดลองไฟรถใหม่ ปรากฏว่าดีขึ้น ไฟรถใช้งานได้ดีเหมือนปกติ ก็ดีใจ และพากันเดินทางต่อไป จ.สิงห์บุรี

นี่เป็นเหตุการณ์เริ่มต้น คล้ายอิทธิปาฏิหาริย์ อธิษฐานถึงหลวงพ่ใหญ่ ขอมากราบเท้าพระเดชพระคุณให้ถึงที่วัด ผมมีโรคประจำตัว คือ โรคความดันโลหิตสูง และ โรคเบาหวาน ซึ่งเป็นมาแต่ปี ๒๕๒๒ กินยาฝรั่งมา ๑๔ ปีแล้ว ตอนนี้มีอาการจะต้องปวดปัสสาวะตลอดเวลา ประมาณถึงหนึ่งชั่วโมงครึ่ง จะต้องปวดและออกไปปัสสาวะ บางครั้งก็ปวดหนักด้วย แม้จะสมคิดก็แนะนำให้ปฏิบัติที่ศาลาเล็กติดกับกุฏิแม่ใหญ่ ไม่ต้องไปรวมกับกลุ่มใหญ่ แต่เมื่อถึงเวลาเดินแถวเกือบ ๑๓.๐๐ น. ข้าพเจ้าไม่เข้าใจก็เดินรวมติดกลุ่มใหญ่เข้าไปปฏิบัติที่ศาลาใหญ่กับเขาด้วย แปลกที่ข้าพเจ้าไม่ปวดปัสสาวะในเวลาเข้าปฏิบัติเลย ยังนึกแปลกใจตนเอง คงจะเป็นเพราะ

๑. ตื่นเต้น
๒. อิมบุญที่เราได้ตั้งใจมาปฏิบัติ
๓. เกรงใจคนอื่นอีกจำนวนมาก จะทำให้เขาเสียสมาธิ และจะเป็นบาปแก่ตัวเอง
๔. สมกับคำทักทายของ อ.บุญส่ง ที่แนะนำไปว่าอย่างคุณวิเชียรนี้สบายมาก ผมแน่ใจว่า คุณจะต้องหายจากโรคเบาหวาน ๑,๐๐๐ % ขอให้ได้ไปพบหลวงพ่ใหญ่ และเข้าปฏิบัติเถิด จะไม่ผิดหวังแน่นอน **นี่เป็นเหตุการณ์ที่ ๒** ที่ข้าพเจ้ามาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันกับหลวงพ่ใหญ่

ต่อไปเป็นประสมการณ์ประการที่ ๓ ที่ข้าพเจ้าเห็นว่าควรจะให้ผู้สนใจฟังด้วย ประกอบการพิจารณาสำหรับผู้ที่ดีคิดว่าจะไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันด้วยคือ อาจจะเป็นด้วยความไม่รู้และคอยดูทำตาม ๆ เขาไป ทำให้ข้าพเจ้าไม่ได้กราบพระรับศีล ๘ ปวารณาตัวเข้ากรรมฐานเหมือนคนอื่น ๆ พอเช้าวันที่ ๓ ของการปฏิบัติ ข้าพเจ้าและคุณสุธีรู้สึกหิวน้ำ จึงเดินไปเพื่อจะหาน้ำดื่ม พวกสุนัขที่นอนเฝ้าแถวนั้นต่างเห่ากันเกรียวกราว และวิ่งเข้ามาเป็นหมู่ คุณสุธีถอยมาอยู่หลังข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็หยุดและพูดกับสุนัขที่วิ่งเข้ามาเหล่านั้นว่า ผมมาดี ผมมาปฏิบัติอยู่ที่นี่ ผมหิวน้ำครับ ผมจะมาหยิบน้ำไปกินครับ ผมมาดี พวกสุนัขเหล่านั้นเขาพากันกลับไปนอนตรงที่เดิมที่เขาอนอยู่

รุ่งขึ้นเป็นประสมการณ์ที่ ๔ ซึ่งเห็นวาก็จะเล่าให้ฟังด้วยโดยไม่อาย จะได้เป็นตัวอย่างและข้อคิดที่ดีของผู้ที่ตั้งใจจะไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันต่อไปครับ คือ วันที่ ๔ มี.ค. ๓๖ ซึ่งเป็นวันที่ ๔ ของการเดินทางมาที่วัดอัมพวันเพื่อปฏิบัติธรรม คุณโพธิ์ที่ไปด้วย เดินทางกลับขอนแก่นแล้ว ตอนเช้า ขณะจะไปรับประทานอาหารผ่านห้องแม่ใหญ่ ได้ยินผู้ที่อยู่ในห้องแม่ใหญ่ กำลังสนทนากันดัง ๆ เป็นการว่ากล่าวพวกที่มาปฏิบัติธรรมว่า ห้องพวกนี้ ผู้ทำหน้าที่ซักผ้าด้วยเครื่องไปพบมาฟองว่า ทำเหมือนกับอยู่โรงแรม ห้องรกไม่เป็นระเบียบ มีการสูบบุหรี่และเขี่ยขี้บุหรี่ไว้ พวกนี้ไม่ได้มาทำบุญ แต่พากันมาเอาบาปกลับไป

ตอนนั้นผมได้ยิน รู้สึกโกรธและเสียใจมากที่มีการกล่าวหาว่า โดยไม่ทราบว่าได้ผ่านมาได้ยินและยินฟังอยู่ แต่ผมก็ไม่ได้เข้าไปโต้ตอบแต่ประการใด ได้แต่นึกโกรธและเสียใจเป็นอย่างมาก เพราะเห็นว่าการกล่าวหาเป็นการไม่ถูกต้องกับความจริงนัก ด้วยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ ผมคิดมากและเสียใจมาก จนจิตใจไม่เป็นปกติ พวกเขารู้อีกหมดแล้ว ผมจึงออกจากห้องไปพบแม่ใหญ่ ตั้งใจว่าจะไปเล่าให้แม่ใหญ่ฟังถึงเหตุผลจากการที่ถูกกล่าวหาดังกล่าวที่เล่ามาข้างต้น เมื่อพบแม่ใหญ่แล้วก็ได้แต่พูดแสดงความเสียใจ และรับผิดชอบที่ถูกลกล่าวหา ทั้ง ๆ ที่ตัวไม่ได้ทำผิด และแม่ใหญ่ก็ได้ว่ากล่าวแต่ประการใด ผมจึงขอ

อนญาติแม่ใหญ่ปฏิบัติอยู่ที่ศาลาเล็กข้างกุฏิแม่ใหญ่ อ่างว่าจิตใจไม่สงบ จน ๑๑.๐๐ น. ถึงเวลารับประทานอาหาร ก็ออกมาช่วยรับประทานอาหารพร้อมกัน เนื่องจาก ๒ ชั่วโมงที่ปฏิบัติอยู่ที่ศาลาเล็กข้างกุฏิแม่ใหญ่ ความรู้สึกนึกคิดที่แรกสับสนมาก ทั้งโกรธ ทั้งเสียใจ จิปาถะ แต่เมื่อนั่งปฏิบัติไปประมาณ ๑ ชั่วโมงผ่านไป ก็มีความรู้สึกผิด ชอบ ชั่ว ดี เกิดขึ้นแก่ตนเอง เริ่มพิจารณาความผิดของพวกตน - เหตุที่เข้าห้อง จนกระทั่งมาถึงผลที่ได้รับ เกิดจากอะไร อะไรเป็นต้นเหตุ อะไรเป็นความผิดที่เกิดขึ้น จนมีการกล่าวหาเหล่านี้ ทำให้คิดได้ว่า ถ้าเราไม่ทำสิ่งนี้ไว้ แล้วจะมีการกล่าวหาหรือ ต้องแก้ที่ต้นเหตุ เราเป็นผู้ผิดจริง เราเป็นผู้กระทำไว้ ถ้าเราไม่กระทำไว้ ก็จะไม่มีการกล่าวหาเกิดขึ้นแน่นอน

เมื่อคิดได้และเห็นสิ่งผิดเป็นครู จึงกลับมีความรู้สึกขอบคุณผู้ชักนำ ที่เป็นผู้กล่าวหาพวกผม และกลับรู้สึกขอบพระคุณท่านผู้สอน ที่ได้เป็นครูแก่ตัวผมโดยไม่รู้สึกรู้สีกตัว และผมก็กลับรู้สึกเป็นหนี้บุญคุณผู้ที่ทำให้ผมได้คิด นึกอะไรได้อีกหลายอย่างที่จะเกิดประโยชน์มหาศาลจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นครั้งนี้

จนกระทั่งวันสุดท้าย วันที่ ๖ ของการมาปฏิบัติธรรม ตอนเย็นเมื่อเวลากรรมฐานแล้วขึ้นปฏิบัติบนศาลาตามปกติ จนเลิกประมาณ ๒๒.๐๐ น. กลับมาที่ห้องพัก จึงปรากฏการณ์แปลกขึ้น เป็นปรากฏการณ์ประการที่ ๕ ที่กระผมจะได้เล่าให้ฟังต่อไปนี้ หลังจากกลับมาห้องพักแล้ว ทำธุระส่วนตัว เข้านอนกำหนดโดยนาน แต่กลับมีจิตคิดฟุ้งซ่าน คิดถึงบ้าน คิดถึงสุนัขที่บ้านที่กำลังท้องจะออกลูกหรือยัง เรียกจิตกลับมา คิดหนอ คิดหนอ อยู่หลายตลบ จิตกลับมา พอกำหนดไปได้หน่อย จิตก็เตลิดไปอีก คิดว่าเราามาที่นี่ที่วัดอัมพวันนี่ ๗ วัน ได้แต่วิธีปฏิบัติไป ไม่เห็นได้อะไรเป็นขึ้นเป็นอัน อ.บุญส่งเล่าให้ฟังว่า มาวัดนี้แล้วจะเห็นบุญเห็นกุศลทันตาเห็น คิดหนอ คิดหนอ เรียกจิตที่คิดเตลิดกลับมาอีก กำหนดต่อก็คิดเตลิดอีก จนหลับไป มารู้สึกตัวตื่น ตัวเองกำลังนั่งร้องไห้อยู่ด้วยความดีใจ เพราะเมื่อหลับไปแล้ว รู้สึกว่าจะฝันก็ไม่ใช่ เป็นความรู้สึกคล้าย ๆ ครึ่งหลับครึ่งตื่น เห็นใบหน้าคนทั้งผู้หญิงผู้ชาย เป็นใบหน้าของคนแปลก ๆ คล้ายคนโบราณ ก็มีประมาณ ๓๐-๔๐ คน มีคนรู้จักเพียง ๓-๔ คน เป็นใบหน้าลอยมาให้เห็น บางหน้าก็เห็นชัดแต่ไม่รู้จัก บางใบหน้าก็เห็นจาง ๆ เยอะแยะรอบตัวเรา

สุดท้ายเห็นใบหน้าแม่ชัดเจนนวลมาและยิ้มให้เหมือนเมื่อตอนแม่ยังมีชีวิตอยู่ ต่อจากเห็นใบหน้าแม่แล้วก็เห็นใบหน้าพ่อ ลอยมาชัดเจนนวลและยิ้มให้เหมือนเมื่อตอนแม่ยังมีชีวิตอยู่เช่นกัน เท่านั้นแหละผมมีความรู้สึกดีใจที่ได้เห็นหน้าพ่อแม่จนตัวเองร้องไห้ดีใจมาก แล้วรู้สึกตัวเองคล้ายเพิ่งตื่น นั่งร้องไห้อยู่ด้วยความดีใจ คุณพ่อ คุณแม่ผมได้เสียชีวิตไปประมาณ ๒๐ กว่าปีแล้ว เคยฝันเห็นท่านเพียงครั้งเดียว ตั้งแต่ท่านเสียชีวิตไป พยายามคิดนึกก่อนนอนขอฝันเห็นท่านอีก ก็ไม่เคยปรากฏให้เห็น ครั้งนี้จึงรู้สึกดีใจมาก จนน้ำตาไหลพรากเลย แต่ก็พยายามเก็บความรู้สึกไว้ ครั้นเมื่อคิดถึงเรื่องเห็นหน้าพ่อแม่ก็คิดถึงใจนำตาไหลทุกที ข้าพเจ้าจึงได้รู้สึกซึ่งถึงการเดินทางไปปฏิบัติที่วัดอัมพวันของหลวงพ่อบุญส่งเองว่า การที่เราปฏิบัติธรรมนั้น จะส่งผลให้ทั้งในชาติปัจจุบันและในชาติหน้าต่อไป ถ้าเรายังไม่หมดกรรมจะต้องเวียนว่ายตายเกิดอยู่อีก ทั้ง ๆ ที่ในการเดินทางไปวัดอัมพวันนั้น ข้าพเจ้าและคณะไปอย่างมิด ๆ ไม้ร่องไรเลย และแม้กระทั่งกลับมาถึงบ้านแล้ว ก็ยังรู้สึกครั้ง ๆ กลาง ๆ ผิดบ้างสว่างบ้าง ยังไม่รู้ซึ่งถึงขีดสุดในการปฏิบัติ ต่อเมื่อได้กลับมาถึงบ้าน ได้ปฏิบัติต่อเนื่องกันมาเหมือนอย่างปฏิบัติที่วัด ได้อ่านหนังสือกุฎแห่งกรรมของหลวงพ่อบุญส่งให้ ๑ ชุด ๖ เล่ม ที่บูชาพร้อมทั้งฟังเทป ๕-๖ ม้วนที่หลวงพ่อบุญส่งได้อบรมสั่งสอนเทศน์ให้เราฟังทั้งเก่าและใหม่ พร้อมวิดีโอ ที่หลวงพ่อบุญส่งอธิบายปฏิบัติกรรมฐาน จึงได้เข้าใจลึกซึ้งถึงแก่น ทุกบททุกตอนทีอ่านหนังสือกุฎแห่งกรรม และฟังเทปที่ท่านเทศน์ง่าย ๆ แต่เข้าใจแจ่มแจ้ง ง่ายแก่การปฏิบัติต่อไป เป็นสิ่งที่จะเกิดรู้แจ้ง เห็นจริง ทุกชั้นตอน มีกำลังใจปฏิบัติธรรม เร่งให้เกิดความก้าวหน้าทางการปฏิบัติด้วยเป็นอย่างมาก

ก่อนจะจบเรื่องนี้ มีข้อสังเกตอีกนิด ท่านที่ไปวัดอัมพวันทีหลังอาจจะได้เห็นเหมือนข้าพเจ้าคือ มีสุนัขตัวเมียหลายตัวที่กุฏิแม่ใหญ่ แต่มีอยู่ตัวหนึ่ง ถึงเวลาตีสระฆัง เรียกผู้ปฏิบัติธรรมเข้าแถวรอเดินไปศาลา สุนัขตัวเมียสีขาว ๆ ตัวนี้ เขาจะมาเดินตรวจแถวดูทั้งชาย ขาว ทั้งแถวผู้หญิงและแถวผู้ชาย แล้วเขาก็จะไปนั่งรออยู่ตรงหัวแถวระหว่างแถว หญิงชายที่ยืนอยู่ เมื่อพี่เลี้ยงเห็นว่าพร้อมก็จะมาเดินนำแถวไปยังศาลา สุนัขตัวที่วานี้ เขาก็จะเดินตามพี่เลี้ยงไปส่งที่ศาลาทุกครั้ง ลองมอง ๆ ดูเถอะครับ เขาจะเป็นมนุษย์ชาติมาก่อนแล้วต้องมาเกิดใช้กรรมในชาตินี้ก็เป็นได้

สุดท้าย ข้าพเจ้าขออวยชัยให้พรแก่ผู้ที่บุญถึง คิดจะไปกราบหลวงพ่อบุญส่งที่วัดอัมพวัน ได้เดินทางไปบำเพ็ญกุศลปฏิบัติธรรมให้ได้สมความตั้งใจปรารถนา และสำเร็จลุล่วงการปฏิบัติและรับผลกุศลกรรมดีที่ปฏิบัติได้รับเท่าทันตาเห็นเช่นข้าพเจ้าเช่นนี้ เทอญ **อนึ่ง** ได้ทราบมาจากท่าน อ.บุญส่ง ว่า ขณะนี้มีผู้บริจาคที่ประมาณ ๑๐๐ ไร่ ที่เขื่อนอบรัตน์ เพื่อให้หลวงพ่อบุญส่งท่านสร้างวัด โดยมีชื่อแม่ให้หลวงพ่อบุญส่งได้โปรดขยายสาขาการปฏิบัติธรรมขึ้นที่วัดที่จะสร้างขึ้นใหม่นี้ เพื่อประโยชน์ของชนทางภาคอีสานอีกมากที่มีศรัทธา แต่ไม่มีกำลังจะเดินทางไปวัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี จะได้มีโอกาสได้ปฏิบัติธรรม ณ ที่วัดที่สาขาที่จะสร้างขึ้นใหม่นี้ ขอให้สำเร็จลุล่วงสมประสงค์ตามเจตนาโดยเร็วด้วยเถิด เพื่อพวกชาวอีสานและตัวข้าพเจ้าขอปวารณาตัวเป็นผู้รับใช้ด้วยผู้หนึ่งตามกำลังและความสามารถที่มีอยู่ และถ้ายังมีชีวิตอยู่ด้วยนคครับ

.....